

A N A C R E O N

SVETHICE REDDITUS

QUEM

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. AB.

P. P.

MAG. AXELIUS GABR. SJÖSTRÖM

Facult. Philos. Adjunctus E. O.

ET

JOHANNES FREDRICUS LINDBERG

Stipend. Publicus Borealis

In Auditorio Philos. die 31 Maji 1826

horis a, m. consuetis

PARTICULA 1

ABOÆ, typis Frenckellianis.

20.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX TILDEN FOUNDATION

1891

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX TILDEN FOUNDATION

1891

U n a f r e d n i n g

S å n g e r.

Öfversatta

af

Axel Gabriel Sjöström:

ÅBÖ, 1826.

Tryckt hos J. E. Grenckell & Son.

Anm. Schwesfättaren har följt Joh. Fr. Degen's
Edition: *Ανακρεοντος και Σαπφους*
Οιδαι και αλλα Λυρικα. Ana-
kreons und Sapphos Lieder nebst an-
dern Lyrischen Gedichten. Text und
Übersf. 2:e sehr vermehrte und verb.
Ausg. Leipzig 1821. 8:o

LIII

Presidenten, General-Majoren, vice-Cancelleren,

och

Commendeuren med Stora Korset af

Kongl. Swenska Swårds-Orden,

Herr Grefwe

JOHAN FREDRIC AMINOFF.

S milda Juniqwållen,

Då lifwets unga hjerta

Högt spritter af förtjusning,

Då all naturen firar

Sin fågrings skönsta fester:

Hvem såg ej dagens drottning,

Sen hon sin fackla utsläckt,

Med klar och plötslig trollglans

Bestråla enslig hydda,

På blomsterkrönta kullen,

Och hwista genom fönstret:

"Så när jag glömt ta afsked!"

Då plåga barnen jollra:

"Se! Solen såg bakom sig!"

Till Tredje Gustafs tider

Ett återsten, likt detta,

Sig spred af Riddarandan,

Den äkta, undranswärda,

Som ej af fruktan wiste,

Och bjöd sin trots åt tablet.

Då stod hwar redlig tanke

Drubbelig som fjellen,

Då lågade hwar kånsla
För Gud, för Fosterjorden,
För Fursten och för Åtran;
Och sinnet, liksom sippan
För morgonrodnas smekkyß,
Upplåt sig utan tvekan
För allt hwad skönt och herrligt
I Konsten finns och Dikten.

Och der i Gustafs-borgen,
Der blef Du, Adle, inwigd
För slika pligters öfning.
Förgåfves åren flyktat,
Förgåfves stunder werlat;
Och nya slågten uppträdt:
Vi worde Dig ibland oss,
Med ungdomskånslor fästad
Wid ungdomsidealen.

Försmå ej några blommor
Från Hellas' bättre tider!
För nordens falla isflått
De skaptes ej. Förlåt dock,
I stuggan af Din Lager
De wille helst förwisna.

Axel Gabriel Sjöström.

Α Ν Α Κ Κ Ε Ο Ν Σ

Σ Α Ν Γ Ε Κ.

FOR A N D E

X O N I O

I. Till Lyran.

Jag vill de två Utreider,
Jag Kadmos vill besjunga,
Men från min Lyras strågar
Blott kärlek återljuder.
Nyss bytte jag wäl senor,
Ja, tog en annan Lyra,
Att qwåda om Herakles,
Och hans bedrifter: kärlek,
Blott kärlek swarte Lyran.
Så lefwen wäl för ewigt,
O Hjeltar! ty min Lyra
Skall sjunga blott om kärlek.

2. De Sköna.

Att oxarne naturen
 Gaf horn, åt hästen hofwar,
 Att haren fotens snabbhet,
 Att lejoninnan randgap,
 Att fisken konst att simma,
 Att fåglarne att flyga,
 Och själens kraft åt mannen.
 Fanns intet qwar åt qwinnan?
 Hvad gaf hon henne? Skönhet;
 I alla stöldars ställe,
 I alla lansars ställe.
 Ly stålet sjelf och elden
 Besegras af de Sköna.

3. Kärleken på besök.

En gång under midnattstunden,
 Då når Björnen ren på fästet,
 Vid Bootes' hand sig wänder,
 Och de dödeligas slågten
 Efter dagens mödor hwila:
 Då stod sonen till Rythere
 Bak min dörr, och slog på rigeln.
 Hvem är, — sporde jag — som knackar,
 Och mig stör i mina drömmar?
 Eros swarte: öppna, öppna!
 Jag är blott ett barn, förfråcks ej!
 Som af regnet blött, i månlös
 Natt förgåfves letar vägen.
 Jag blef rörd, då slift jag hörde,
 Och så fort jag lampan påtåndt,
 Lät jag dörren upp och mötte
 Utanför en pilt med båga,
 Ett par wingar och ett foger.

Bid min hård jag gossen satte,
 Värmdde upp hans frusna händer
 Uti mina, och ur håret
 Kramade ett ymnigt watten.
 Gossen, nu ej frusen längre,
 Sade: kom, låt oss försöka
 Denna båge, om kanhända
 Strången blifwit slapp af regnet!
 Strax han lägger an och tråffar
 Lik ett sting mig midt i hjertat,
 Hoppas upp, och säger spefullt:
 Bäste wård, mig önska lycka!
 Bågen än är oförderfwad;
 Men du tör få ondt i hjertat.

4. Till sig sjelf.

Uppå spåda stott af myrten,
 Uppå weka Lotosblommor
 Will jag lågra mig, och dricka.
 Gros må sin mantel fåsta
 Med Paphros öfwer fullran,
 Och mig tjena såsom munskänk!
 Ty likt hjulet under wagnen,
 Rullar lifwet på sin bana,
 Och en handfull stoft wi ligge,
 Sedan benen ha förmultnat.
 Hwi skall du min grasssten smörja?
 Hwi begjuta jorden fruktlöst?
 Heldre, medan än jag lefwer,
 Smörj mig sjelf, mitt hår med roser
 Kranza, och min flicka kalla!
 Innan hån jag wandra måste,
 Rårlek, till de dödas dansar,
 Will jag jaga bort bekymren.

5. Till Rosen.

Rosen, små Eroters blomma,
 Må med drufwan sammanparas!
 Rosen med de sköna bladen
 Sen wi slingrat fring vår tinning,
 Drickom under glam och löje!
 Rosen är den skönsta blomma,
 Rosen vårens eget stödbarn,
 Rosen ock för gudar tacksig;
 Sjelf Rythere's son med Rosor
 Girar sina lina lockar,
 När han dansar med Chariter.
 Kransoms därför! Dionysos,
 Jag will anslå Lyrans strångar,
 I ditt wigda tempels helgdom,
 Jag will med en barnsön flicka,
 Rosenkransad, tråda dansen.

6. Gelaget.

Kranfar kringom tinningarne
 Sen wi utaf Rosor flätat,
 Dricka wi med glam och löje;
 Och wid Hyrans ljud en flicka,
 Swängande i handen thyrser,
 Som af murgrönsflingor susa,
 På smånätta fötter swingar.
 Och en pilt med lena lockar,
 Ur hvars mun blott wälluft andas,
 I accord med strängaspelet
 Gjuter ljuswa melodier.
 Sjelfwe Eros, gyllenlockig,
 Med den tjugande Lyaios,
 Och den tjugande Rythere,
 Det för gubbar ålskanswärda
 Lustgelaget glad bewisar.

7. Till Kärleken.

Med en liljestängel Cros
 Slog mig, han den oförshnte,
 Och mig bjöd att med sig springa.
 Strax igenom strida strömmar,
 Skogens snar och klippors branter
 Bar det af, och swetten lada',
 Hjertat ända upp till halsen
 Steg, så att jag nära qwäfdes.
 Se, då rörde han med weka
 Wingars slag min panna, sade:
 Nej minsann du gitter ålpa!

8. Drömmen.

Det var natt: i sömnens armar
 Låg jag sträckt på purpurbådden,
 Rusig af Lyaios' stänker,
 Och jag tyckte mig på tårna
 Ila 'stad allt hvad jag kunde,
 Under ras med unga flickor.
 Men jag gäckades af swenner,
 Mera sköna än Lyaios,
 Och fick höra bittra slickord,
 Derför att jag lopp med dessa.
 Och när en jag kyssa wille,
 Rymde alla bort med drömmen.
 Stackars jag! der låg jag ensam,
 Dussande att åter somna.

9. Till Dufwan.

"Du älskligt tåcka dufwa,
 Hwarfrån, hwarfrån din lustfärd?
 Hwarfrån den mängd af oljor,
 Hvars doft i höga rymden
 Sfrån din winge dryper?
 Hwem är du? hwad bestyr du?"
 "Anakreon har sändt mig
 Till älsklingen, Bathyllos,
 Som nu för tiden alla
 Befaller och beherrsakar.
 Mig bytte sjelf Kythere
 Emot en liten wisa;
 Anakreon jag sedan
 I samma wärf betjenar,
 Och, som du ser, jag medför
 Nu äfwen bref från honom.
 Wäl har han loft att frihet
 Mig innan kort föråra;

Men fast han ger mig frihet,
 Dock i hans tjänst jag dröjer.
 Hvad tarfwas mig att flyga
 Omkring på berg och slätter,
 Och sittande i träden
 Af öknens frukter nåras?
 Anaëreon mig råcker,
 Och jag med lystnad plockar
 Utur hans händer hwetbröd;
 Han ger mig ock att dricka.
 Det win han sjelf har smakat.
 Och sen jag druckit, hoppar
 Jag glad omkring min herre,
 Som jag med wingen swalkar,
 Och somnar sist så stilla,
 Och sofwer på hans Pyra.
 Nu wet du allt; gå hådan!
 Du gjort mig mera pratig,
 Långt mer än skatan är det."

10. Erosbilden af Wax.

J wax pußerad, Eros
 Utaf en yngling utbjöds;
 Jag fram till honom trädde,
 Så spörjande: hur mycket
 Begär du för ditt arbet?
 Han swarte på sin Bondska:
 Betala hwad er lyfter!
 Att allt ni dock må weta:
 Ej är i wax jag konstnär,
 Men jag ej längre triswes
 Med Eros och hans anspråk.
 Gif hit då för en Drachma
 Den sønn: sofkamraten!
 Nu, Eros, utan dröjsmål
 Mitt hjerta tänd; ty eljes
 Jag kastar dig på brasan.

II. Till sig sjelf.

Wig flickorna förkunna:

"Unakreon, du åldrats!

"Tag spegeln här, och skåda,

"Du har ej mer ett hårstrå,

"Och kal är ju din panna."

Men jag, om dessa hårstrån

Än finnas, om de fallit,

Ej wet. Det wet jag endast,

Att sig för gubben eignar

Desmera munter skämta,

Su mer han nalkas grafven.

12. Till Swalan.

Hvad vill jag åt dig göra,
 Du pladdersjuka swala?
 Säg? fånga dig och klippa
 Den lätta wingen af dig?
 Säg, bör jag frida längre,
 Och lik den wilde Tereus
 Ifrån dig tungan skära?
 Hwi har ur hufwa drömmar
 Du med så tidigt qwitter
 Frånrofwat mig Bathyllos?
